

Magasinet

Nr 2 | 2025 | 63. årgang

Diakonova Haraldsplass

Frivillige og pårørende

Gjør hverdagen lysere

Side 5

Lyset er der, uansett!

Når vi nærmer oss jul, minner mørketiden oss om hvor avgjørende lyset er. Vi tenner lys inne, og stadig flere pynter hus og trær. Jeg liker det – alle disse lysene som skinner gjennom mørketiden.

Men det viktigste lyset vi kan tenne, er det som tennes i møtet mellom mennesker – når vi blir sett, når vi blir hørt, eller når vi ser den andre. Gjennom året som har gått, har jeg ofte hørt historier om hvordan dette lyset skinner i våre virksomheter – i møtene mellom mennesker, i behandlingen og omsorgen som gis, og i fellesskapet som bærer.

Og tro meg: Disse lysene trengs mer enn på lenge.

I dette magasinet får vi et lite glimt av bredden i arbeidet vårt. Fra Arendalsuka til diakonifellesskapet, fra tekniske medarbeidere til sykehuspresten – alt henger sammen i vår felles oppgave: å tjene mennesker med verdighet, varme og faglig dyktighet. Historiene fra sykehjem, undervisning og ledersamlinger minner oss om kjernen i vårt diakonale oppdrag: blikket som ser og handler.

Samtidig ser vi fremover. Nye planer og virksomheter viser at vi fortsetter å utvikle og fornye oss, slik at vi kan møte samfunnets behov.

Julen minner oss om at Gud valgte å komme nær – at Gud er i det som er. Han så nedover, ikke oppover. Vi har et verdigrunnlag som gjennom generasjoner har båret og inspirert: troen på menneskets verdi, på fellesskap og på nestekjærighet i praksis. Samtidig er vi et mangfoldig fellesskap av mennesker med ulike livssyn og bakgrunner – og det gjør oss sterkere.

Takk til alle som, hver på sitt vis, lar lyset skinne i vårt felles arbeid.

Riktig god jul – og ønsker oss alle fred over året som skal komme!

Jørn-Henning Theis

Jørn-Henning Theis
Adm. direktør
Stiftelsen Diakonova
Haraldsplass

Stiftelsen Diakonova Haraldsplass

Uavhengig diakonal institusjon innen Den norske kirke. Stiftelsens formål er å fremme kristen omsorg for mennesker.

Styreleder: Johnny Thorsen

Adm. direktør: Jørn-Henning Theis

Diakonifellesskapet

Kristent faglig og kulturelt fellesskap som er med å gi kraft og inspirasjon til tro og tjeneste.

Forstanderinne: Astrid Aarhus Byrknes

Haraldsplass Samtalesenter

Tilbyr samtaler og kurs for enkeltmennesker, grupper og organisasjoner. HS har også tilbud til personer som har behov for å arbeide med egne utfordringer, kriser og sorg.

Leder: Astrid Aarhus Byrknes

Haraldsplass diakonale sykehus

Lokalsykehus for bydelene Bergenhus, Åsane og Ama i Bergen, og samtlige kommuner i Nordhordland. Sykehuset er et moderne sykehus med avdelinger innen indremedisin, kirurgi, anestesilogi, overvåkning og radiologi med tilhørende poliklinisk aktivitet. Haraldsplass har regionfunksjon innen geriatri. Sykehuset har driftsavtale med Helse Vest RHF.

Adm. direktør: Kjerstin Fyllingen

Haraldsplass Serio Ung

Arbeider innen barne-, ungdoms- og familievern på oppdrag for Bufetat og kommuner. Det tilbys institusjonsplasser i små boenheter, ettervern, familiehjem og hjemmebaserte tjenester. Tilbudet er differensiert og tilpasset den enkelte ungdom sine behov og utvikling.

Adm. direktør: Idar Krumsvik

Solli DPS

Eies av Stiftelsen Diakonova Haraldsplass. Solli Sykehus er et Distrikt Psykiatrisk Senter (DPS) som arbeider på oppdrag fra Helse-Vest RHF.

Direktør: Frédéric André Eftevåg Larsen

VID vitenskapelige høgskole

(Vitenskapelig, Internasjonal, Diakonal)

Stiftelsen Diakonova Haraldsplass er en av fem eiere av VID vitenskapelige høgskole og driver nå sin høgskolevirksomhet gjennom denne. VID er en fusjon av Haraldsplass Diakonale Høgskole, Diakonhjemmet Høgskole, Høyskolen Betanien, Misjonshøgskolen og Diakonova.

Rektor: Bård Mæland

Fagskolen Diakonova AS

Er organisert som et aksjeselskap, og eies av Stiftelsen Diakonhjemmet, Stiftelsen Diakonova Haraldsplass og Ferd AS gjennom Fagskolen Diakonova Holding AS.

Rektor: Gry Ulvedalen

Domkirkehjemmet

Sykehjemmet har driftsavtale med Bergen kommune og har plass til 93 beboere og 22 dagplasser.

Stiftelsen Diakonova Haraldsplass utnevner styret.

Institusjonssjef: Elin Sjursen

Siljuslåttan sykehjem

Driftes av Stiftelsen Diakonova Haraldsplass.

Sykehjemmet eies av Bergen kommune, og har plass til 90 beboere.

Institusjonssjef: Marion Ytre-Arne Kvamme

Grefsenhjemmet sykehjemdrift AS

Grefsenhjemmet et sykehjem i Oslo, lokalisert på Grefsen. Det har 94 enerom og har som visjon: – et godt sted å være. Sykehjemmet samarbeider med Bydel Nordre Aker og Oslo kommune v/sykehjemsetaten.

Daglig leder: Julie Mittet

Hospice Sangen

Hospice Sangen holder til på Hamar og har siden 2004 rettet fokus for behandlingen mot lindring av plagsomme symptomer og utfordringer, det være seg fysisk, psykisk, sosialt eller eksistensielt. Med slik palliativ behandling ønsker man å gi aktiv og helhetlig pleie og omsorg.

Daglig leder: Bente Sydtangen.

Slettebakken Menighets Eldresenter

Slettebakken Menighets Eldresenter ligger på Slettebakken i Bergen, og har driftsavtale med Bergen kommune. Totalt er det 72 beboere fordelt på syv avdelinger. Beboerne har enerom og de fleste rommene har utsikt over Tveitevannet.

Daglig leder: Lena Pedersen.

Lovisenberg diakonale sykehus

Lokalsykehus innen indremedisin, psykisk helse og tverrfaglig spesialisert rusbehandling for flere bydeler i Oslo, og gir tilbud til hele landet innen planlagt kirurgisk virksomhet. Lovisenberg Diakonale Sykehus er offentlig finansiert og drives på ideell basis med et diakonalt verdigrunnlag. LDS er eid av Stiftelsen Diakonova Haraldsplass (50 %) og Diakonissehuset Lovisenberg (50 %).

Adm.dir: Tone Ik Dahl

Magasinet

Medlemsblad for Diakonifellesskapet
Magasin for Stiftelsen Diakonova Haraldsplass

Ansvarlig redaktør: Jørn-Henning Theis

Redaksjon: Klaus Holthe

Forsidebilde: Sykepleier Emilian Barbu ved Grefsenhjemmet har jobbet med den personsentrerte omsorgsmetoden siden 2019. Foto: Klaus Holthe

Kontakt: post@diakonova.no

Design og trykk: Aksell AS

www.haraldsplass.org

Eiendomstreff

Daglig leder Bente Sydtangen fra Hospice Sangen på Hamar var eneste kvinnelig deltager da stiftelsens medarbeidere innen teknisk drift og vedlikehold var samlet for første gang.

Tekst og foto: Klaus Holthe

Har litt å lære bort jeg også

Det var mye teknisk og praktisk kompetanse samlet i rommet da administrerende direktør, Jørn-Henning Theis ønsket velkommen.

- Dere utgjør en forskjell hver eneste dag. Er jeg borte en dag er det ingen som merker det, men om dere er borte en time blir det uro, sa direktøren.

Han minnet om at bygningene er en viktig del av stiftelsens virksomhet, og at det er stiftelsens formål som driver driften og utviklingen av eiendommene.

- Vi ønsker å være der for andre - og det skal også byggene våre. Derfor må vi alle tenke på hvordan vi kan ta best mulig vare på dem med de ressursene vi har, sa Theis

Den eneste kvinnen i rommet
Bente Sydtangen hadde ingen problemer med å kjenne seg igjen i utfordringen. Hun leder Hospice Sangen på Hamar med 1 400 kvadratmeter bygningsmasse, i et over 100 år gammelt bygg. Uten egen

vaktmester eller teknisk personell må hun selv sørge for at bygget fungerer.

- Jeg er opptatt av å få alle ansatte til å følge med på bygget de bruker, slik at vi kan ta vare på det sammen. Det ansvaret mener jeg flere kan lære av, sa hun.

Når styrtregnet kommer og takrennene tetter seg, er det hun som må trå til. Samtidig ser hun fordeler med å få et bredere blikk på driften gjennom en slik samling.

- Jeg har lært masse om blant annet beredskap, nødaggregat og nye tekniske krav, for eksempel til leddlamper. Det tar jeg med meg hjem.

Fornøyd organisator
Eiendomsdirektør Gunnar Hernborg, som ledet samlingen, var godt fornøyd.

- Det er viktig å samle drift og vedlikehold på tvers. Vi har en stor og variert bygningsmasse, og det er mye å lære av hverandre, sier han.

Hernborg forteller at det er snakk om svært ulike bygg i varierende størrelser fra eneboliger til campus på Haraldsplass med ca. 100 000 kvadratmeter.

- Eiendomsdrifterne i de ulike byggene gjør en veldig god og viktig jobb. Vi i Mohns Villa skal ikke blande oss for mye opp i det arbeidet, men vi har mye å lære av hverandre og vil legge til rette for dette, sier eiendomsdirektøren.

Han tror også på at når uforutsette og krevende situasjoner oppstår kan man trå til og hjelpe hverandre.

- I tillegg har vi oppdragsgivere som blant annet Helse Vest og Bergen kommune som har konkrete bærekrafts krav. Her kan vi lette arbeidet med å møte kravene om vi gjør det sammen, sier Hernborg.

Det blir ikke siste gangen denne gjengen møtes. Neste samling planlegges til våren.

Afternoon Tea

– en hyllest til pårørende og frivillige

Når et liv ebber ut, kan sorgen være tung. Likevel hender det at dødsfall også fører til noe fint – små øyeblikk av takknemlighet, omsorg og varme som lever videre. På sykehjemmene til Stiftelsen Diakonova Haraldsplass opplever ansatte stadig at pårørende ønsker å gi noe tilbake. Det kan være blomster, en kake – eller at noen selv velger å bli frivillig.

Tekst og foto: Klaus Holthe

Det er mange historier om pårørende som på forskjellige måter vil uttrykke sin takk etter at de har mistet en mor, en far eller en ektefelle. Dette er noen av dem.

Fra pårørende til frivillig
I to år besøkte Sigrid Øvstaas sin mor på Siljusslåttan sykehjem – flere ganger i uken. Hun opplevde hvor mye de frivillige betydde for moren, og da hun gikk bort i 2024, ønsket Sigrid å gi noe tilbake.

– Jeg så hvor viktig de frivillige var. Mor satte så stor pris på dem, og derfor ville jeg også bidra, forteller hun.

Nå er Sigrid frivillig selv – to til tre ganger i uken. Hun hjelper til med alt fra aktiviteter, dekking av bord og sosialt samvær.

– Jeg ser at det vi gjør er utrolig bra for beboerne. Selv de som ikke lenger har språk, viser med blick og smil at de setter pris på sang, dans og nærvær. Og vi frivillige har det også veldig kjekt sammen!

Vi treffer henne fullt opptatt med å dekke på til Afternoon Tea, som arrangeres en gang hver måned. Da dekkes det med fint service og lekre småkaker. Snart er åtte bord ferdig pyntet.

– Jeg tror og håper at dette er ett av månedens høydepunkt, sier hun med et smil. I dag får hun god hjelp av Leiv Ottar Berge,

Når det er Afternoon Tea pyntes bordene med flott service og de lekreste småkaker.

Sigrid opplever at det frivillige arbeidet er viktig, både for beboerne av de frivillige selv.

som ble frivillig etter å ha lest en annonse i Fanaposten.

Berge forteller at han også er med i Klubben på Siljusslåttan, der han to ganger i måneden møter beboere som samtalepartner eller bidrar med sang og dikt.

– Det er så viktig at de ikke bare sitter på rommene sine, men også er sosiale, sier Sigrid mens lyden av gitar og latter fyller rommet. Ole Jonny har kommet med gitaren, og stemningen stiger.

De frivillige gjør en forskjell
Institusjonssjef Marion Ytre-Arne ved Siljusslåttan sykehjem setter stor pris på innsatsen til de frivillige.

– De er med på å gjøre hverdagen lysere – både for beboere og ansatte. Enten de arrangerer aktiviteter, pynter, rydder eller hjelper til med julehagen, så betyr det utrolig mye, sier hun.

En takk som varer
Sykehjemmet opplever ofte etter et dødsfall at pårørende kommer med gode ord, blomster eller kake til de ansatte. Det kan også være penger øremerket til at ansatte på den aktuelle avdelingen skal gå ut å spise.

– Vi opplever det stadig, forteller Elin Sjør-sen, institusjonssjef ved Domkirkehjemmet i Bergen sentrum.

Hun forteller at personalet blir oppriktig rørt når de blir nevnt i minnetaler og takket i begravelser.

– En familie sa at vi hadde beriket morens siste leveår – og at det hjalp dem i sorgen. Slike ord varmer lenge, sier hun.

Et måltid med mening
På Grefsenhjemmet i Oslo ble takknemligheten også et fellesskap. Tidligere i år fikk 21 ansatte spise sammen på restaurant – med midler familien til en avdød beboer hadde samlet inn som takk.

– Det ble en utrolig hyggelig kveld, forteller Hanna Wottestad Håkansson, avdelings-sykepleier ved Grefsenhjemmet.

Hun oppleve at det betyr mye for personalet at jobben de gjør blir satt pris på.

– Det er vi utrolig glade for og det gjør jobben vår så utrolig meningsfull, sier Håkansson.

”

– Det har vært en måte å vise min takknemlighet for at han fikk en så fin avslutning på livet her

Sissel Kjelstad

Sissel Kjelstad (til venstre) er stadig innom med blomster til sykehjemmet hennes mann bodde på. Her er hun sammen med avdelingsleder Edith S. Antun. (SisselSlettebakken)

Med tillatelse fra pårørende deler Hanna Wottestad Håkansson to e-poster sykehjemmet fikk etter et dødsfall.

E-post nr 1
Kjære Julie. (institusjonsleder.red.)

Jeg vet ikke hva du gjør for å skape det Grefsenhjemmet som mamma har fått bo på, men hva det enn er - det virker! I går døde hun på gruppe L, med verdens beste omsorg og pleie omkring seg.

Jeg er så glad for at mamma fikk avslutte livet sitt på et sted med ro, kompetanse og så uendelig mye varme og varsomhet.

E-post nr 2
Vi ønsker at pengene som samles inn i begravelsen skal gå til personale – til noe som gleder eller letter arbeidsdagen. De vet best hva de trenger. Vi er så takknemlige for den gode omsorgen mamma fikk hos dere.

Blomster og hagemøbler
Eksemplene på hvordan det også finnes varme og glede i noe så trist som også et dødsfall kunne vært mange flere.

Vi avslutter i Bergen på Slettebakken sykehjem der Sissel Kjelstad har vært innom med blomster flere ganger etter at mannen Erik gikk bort.

– Det har vært en måte å vise min takknemlighet for at han fikk en så fin avslutning på livet her, forteller 86-åringen.

Rausheten med sykehjemmet viste hun også mens mannen bodde her. En dag hun irriterte seg over at hagemøblene på avdelingen var både slitte og fulle av grønske

dro hun til Plantasjen og kjøpte to bord og 12 stoler med puter.

– Nå er han borte, men heldigvis får de andre som bor her nå bruke dem, sier Kjelstad.

Nå kan hun ikke lenger tilbringe tid med mannen hun var gift med i nesten 62 år, men sykehjemmet besøker hun fortsatt. I dag har hun med litt klær til en beboer hun mener har bruk for det.

– Det er ikke så vanskelig å være litt hyggelig med folk, sier 86-åringen.

På Grefsenhjemmet i Oslo kunne 21 ansatte samles på restaurant etter gaver fra en begravelse.

Arendalsuka

Viktig deltagelse har gitt merverdi

I løpet av fire hektiske dager i Arendal løftet stiftelsen alene og sammen med gode samarbeidspartnere flere viktige temaer, gjennom fire arrangement.

Tekst og foto: Klaus Holthe

Alle arrangementene var godt besøkt, og ble lagt merke til på en måte som allerede har gitt merverdi i form av nye arrangementer.

Uken fikk en kanonstart på mandagen, da forskningssjef Kristine Sirevåg og direktør Frédéric André Eftevaag Larsen fra Solli DPS delte erfaringer og forskning på fysisk trening som behandling for psykiske lidelser.

Ikke et sete var ledig i lokalene til Sparebanken Norge. Som de fleste andre

arrangementene ble det også live-streamet med mulighet for å se opptakene i ettertid.

– Det er gøy at så mange ville komme og høre om våre erfaringer og forskning. Det er en helt annen interesse for dette nå enn for 10–12 år siden, sa Sirevåg fra scenen.

Duoen fra Bergen minnet om at én av fire vil oppleve en psykisk lidelse i løpet av livet – og at fysisk trening er en behandling som er effektiv, rimelig og uten bivirkninger.

– Dessverre er finansieringen fortsatt ikke god nok sammenlignet med andre behandlingsformer. Det må vi jobbe for å endre, understreket Sirevåg.

Kamp om oppmerksomheten
Arendalsuka er en gedigen møteplass, med knallhard kamp om de godt over 2 000 arrangementene som gjennomføres i løpet av noen hektiske dager. Som i fjor, var det tema rundt helse som oftest gikk igjen. Med så mange arrangement kan man lure på om man egentlig blir synlig eller blir hørt blant alle de mange budskapene. Derfor var det desto hyggeligere at ledelsen på Solli fikk bekreftet nettopp det.

I etterkant har Solli DPS opplevd at deltagelsen har skapt engasjement og merverdi i form av:

- Invitasjon til Helsedirektoratets konferanse om Pasientsikkerhet for å holde plenumsforedrag om fysisk trening i behandling av psykisk lidelse
- E-post fra andre DPS-ledere som støtter behovet for mer oppmerksomhet på DPSene
- Kontakt fra høgskole om samarbeid
- Mange treff på deling av innlegg i LinkedIn

Sammen med en rekke andre ideelle aktører diskuterte vi framtiden til ideell sektor. F.v.: Kommunikasjonsansvarlig Klaus Holthe, professor Henrik Syse, stipendiat Liv-Hilde Myrset, Anita Ellefsen, Ideelt Nettverk, Ellen Rønning-Arnesen, HOD, Adelheid Firing Hvambdal, Kirkens Bymisjon og Frode M. Lindtvedt, KS.

”

– For stiftelsen er det viktig å være til stede for å bidra til den offentlige samtalen

Astrid Aarhus Byrknes

– For stiftelsen er det viktig å være til stede for å bidra til den offentlige samtalen, løfte fram våre virksomheter og vise at vi er en relevant samfunnsaktør. Nettverksbygging med samarbeidspartnere innen politikk, næringsliv og sivilsamfunn er også viktig for oss. Vi ønsker rett og slett å vise at vi er en sterk, stolt og synlig ideell aktør, sier forstanderinne/samfunns- og myndighetskontakt Astrid Aarhus Byrknes.

Travel tirsdag
Det gode oppmøtet mandagen ble fulgt opp med to nye fullsatte sesjoner tirsdagen.

På arrangementet om hvordan vi med stadig flere eldre i befolkningen skal klare å sikre gode, aldersvennlige boliger deltok blant andre, administrerende direktør i Husbanken, Jan Hjellevang.

Han delte spennende nyheter om over 100 innovasjonsprosjekter og arbeidet med regjeringens eldreboligallianse.

På ettermiddagen handlet det om ideelle aktører har gode nok rammebetingelser.

Professor Henrik Syse berømmet de ideelles idealisme og innovasjonskraft, og PhD-stipendiat Liv-Hilde Myrset (VID) presenterte ny forskning om hvordan ideelle gjør en forskjell for sårbar ungdom.

Dette var et arrangement i samarbeid med Blå Kors, Diakonhjemmet Stiftelse, Stiftelsen Diakonova Haraldsplass, Stiftelsen CRUX, Stiftelsen Signo, Kirkens Bymisjon, Stiftelsen Betanien

Personsentrert omsorg
Vårt siste arrangement under Arendalsuka handlet om et tema som angår blant andre eldre, pårørende og ansatte på norske sykehjem: Er personsentrert omsorg

nøkkelen til bedre tjenester i møte med eldrebølgen?

Sammen med VID vitenskapelige høgskole inviterte vi til faglig samtale, etter at Line Constance Holmsen (VID) delte forskning om en norskutviklet personsentrert metode – ICPD.

Ane-Marte Solheim Skar (Folkehelseinstituttet) og Edith Roth Gjevjon (Norsk Sykepleierforbund) bidro med innsiktsfulle perspektiver.

Oppmøtet viste at temaene som var valgt ut til årets Arendalsuke traff godt.

Årets program: Fire tema – felles mål

1. Fysisk trening som behandling for psykisk lidelse – fra vitenskap til helsepolitikk
I dette arrangementet setter vi søkelyset på fysisk trening som behandlingsform innen psykisk helse. Hva skjer når forskningen peker én vei, men helsepolitikken en annen? Vi presenterer ny forskning og inviterer til debatt om hvordan vi kan gjøre kunnskap til handling.

2. Nye hjem, nye hjerterom – hvordan fikser vi eldrebølgen i boligmarkedet?
Norge står midt i en demografisk endring – og eldrebølgen utfordrer boligpolitikken. Vi spør:

Hva betyr dette for hvordan vi planlegger og bygger boliger? Kan vi tenke nytt om boligstruktur og skape fremtidsrettede løsninger for en aldrende befolkning?

3. Velferdsorganisasjoner i skvis – er velferd bare pris?
Ideelle aktører spiller en avgjørende rolle i helse- og omsorgssektoren. Likevel utfordres vår plass av konkurranse, usikre rammevilkår og politiske prioriteringer. Vi inviterer til en ærlig og konstruktiv samtale om hvordan ideell sektor kan overleve – og vokse – i møte med presset.

4. Personsentrert omsorg – en nøkkel til bedre tjenester i møte med eldrebølgen?
Flere eldre, færre hender – hvordan sikrer vi kvalitet i helse- og omsorgstjenestene? Vi presenterer ny forskning fra VID som viser hvordan en norskutviklet personsentrert omsorgsmetode kan gi bedre tjenester og høyere brukertilfredshet. Kan dette være veien videre?

Ledersamling for ny enhet for Omsorgstjenester. Fra venstre: Elin Sjursen, Domkirkehjemmet, Anita Lyssand, Lena Pedersen, Slettebakken Menighets eldresenter, Beate Wiktorin, økonomiansvarlig, Marion Ytre-Arne Kvamme, Siljuslåttan sykehjem, Bente Sydtangen, Hospice Sangen og Julie Mittet, Grefsenhjemmet.

Enhet Omsorgstjenester

I startgropen av et spennende arbeid!

I høst møttes ledergruppen i Enhet for Omsorgstjenester til sin aller første ledersamling på Hamar. Nå skal de sammen utvikle et enhetlig omsorgstilbud som skal møte fremtidens behov.

Tekst og foto: Klaus Holthe

”

– I 2026 ønsker vi å dokumentere at tilbudet ved Hospice Sangen har positiv innvirkning både helseøkonomisk og samfunnsøkonomisk

Bente Sydtangen

– Vi har mange sterke fagmiljøer med stort engasjement. Nå skal vi sammen finne ut hvordan vi best kan bygge gode støttefunksjoner, lære av hverandre og bygge videre på det som allerede fungerer godt, sier Anita Lyssand, direktør for den nye enheten.

Fra i høst er stiftelsens fire sykehjem og Hospice Sangen samlet i én felles enhet. Målet er å styrke samhandling, utvikling og kvalitet på tvers av tjenestene.

Tre hovedområder

Enhet for Omsorg har tre hovedområder:

- Sykehjem
- Hospice og palliativ virksomhet
- Sammen med eiendom bidra til utvikling av nye boligformer for eldre

På samlingen ble det arbeidet med strategi og prioriteringer for samarbeidet. Et viktig tema var også hvordan enheten skal synliggjøres internt og eksternt, og hvordan man kan bygge en felles identitet og kultur.

Lyssand beskriver samlingen som en god start på samarbeidet og et viktig steg i å etablere felles mål og retning.

– Det var inspirerende å kjenne på energien og viljen til å bidra i arbeidet. Vi står i startgropen av et spennende arbeid og ser fram til å videreutvikle enheten og tilhørende virksomheter – til beste for brukerne og ansatte, sier hun.

Hamar i støtet

Samlingen på Hamar innebærer at Hospice Sangen blir en del av et større nettverk. Det kan komme godt med for dagen etter samlingen fikk både brukerne og de ansatte enda en grunn til å glede deg. I regjeringens forslag til statsbudsjett for 2026 er det satt av 14,1 millioner kroner til dagsenteret, som siden 2004 har gitt et unikt tilbud til mennesker med forskjellige typer uhelbredelige sykdommer.

– Jeg klarer knapt å beskrive det med ord. Nå gleder jeg meg til å snakke med de ansatte, var daglig leder Bente Sydtangens første kommentar.

Når hun får summet seg vil hun gjerne poengtere at dette er et viktig skritt for enheten:

– Dette er en betydelig anerkjennelse av arbeidet vi gjør. Vi er klar over at statsbudsjettet skal gjennom en forhandlingsrunde i Stortinget før det blir endelig vedtatt, men vi opplever bred politisk støtte, og vi håper at vårt tilskudd blir stående uten endring, sier Sydtangen.

Hun mener det palliative tilbudet på Hamar har potensial til å bli overført til andre regioner i landet.

– I 2026 ønsker vi å dokumentere at tilbudet ved Hospice Sangen har positiv innvirkning både helseøkonomisk og samfunnsøkonomisk. Dette er viktige perspektiver inn i en varslet ny helsereform – og vi ser frem til å bidra aktivt, sier Sydtangen.

Stolte verdier

Sydtangen garanterer at de vil holde fast ved sitt konsept, som bygger på verdighet, kvalitet, medbestemmelse, helhet, trivsel og diakoni.

– Disse verdiene ligger til grunn for alt vi gjør, og vi går aldri på kompromiss med dem. Etter bevilgning og videreføring av drift i 2025 har vi opplevd stor pågang og måler høy pasienttilfredshet. Årets bevilgning gir oss mulighet til å videreføre vår suksessoppskrift – til det beste for pasientene og deres pårørende, sier Sydtangen.

”

– Det var inspirerende å kjenne på energien og viljen til å bidra i arbeidet

Anita Lyssand

Frokostmøte

Tverrpolitisk støtte til ideell sektor

Stortingskandidatene fra alle de politiske partiene som i forkant av stortingsvalget deltok på frokostmøtet på Søsterhjemmet var enige om en ting: De ideelle aktørene har en viktig plass i fremtidens velferdsstat.

Tekst og foto: Klaus Holthe

Omkring 60 interesserte fra både offentlig, ideell og privat sektor møtte fram til det årlige frokostmøtet, som vanlig arrangert i samarbeid med Bergen Næringsråd.

Årets møte satte søkelyset på rammevilkårene for ideelle aktører – og hva som kreves for at de fortsatt skal være en drivkraft i helse- og omsorgssektoren.

Forskning på merverdi

Professor og senterleder Gry Espedal ved VID vitenskapelig høgskole innledet om den nye SMI-studien (særtrekk, merverdi og impact), med spesielt fokus på merverdi i ideell sektor.

- De ideelle har tradisjon for å ha stor innovasjonskraft, utvikling av sosial kompetanse og har stor tilgang på frivillige. De må likevel passe på å holde på organisasjonens mål og sosiale misjon slik at det ikke blekner i møte med ytre reguleringer, sa Espedal.

Før politikerne fikk slippe til ga Harald Alfsen fra advokatfirmaet Stiegler de fremmøtte en innføring i hva slags muligheter i begrensninger som ligger i offentlige anskaffelsesregler.

- Enkelt forklart står det offentlige fritt til å velge om man skal produsere tjenestene selv eller kjøpe dem inn. Valg av offentlig eller privat er et politisk valg. Det er også valg av kommersielle eller ikke-kommersielle aktører sa Alfsen.

Dermed var det opp til politikerne å svare på om de ønsker at ideell sektor skal spille en viktig rolle i fremtidens helse-Norge.

Unison støtte

- Vi ønsker en større andel av både private og ideelle. Vi trenger noen som utfordrer det etablerte, sa Martin Jonsterhaug fra Frp.

- De ideelle er viktige aktører. De er en pionerbevegelse om er en likeverdig del av helse- og omsorgstilbudet i landet vårt, sa Joel Ystebø fra KrF.

- De har en åpenbar plass i fremtiden som utfordrer og bidragsyter til mangfold, sa Alexander Papas fra SV.

- De ideelle er en sentral del av helsetjenesten vår ved å heve kvaliteten og gi mer innovasjon, sa Sondre Hillestad fra Høyre.

- Når det gjelder innovasjon og frivillighet er de lengst framme i skoene og er et viktig supplement til det offentlige, sa Lisa Nathalia Johnsen Lunde fra Ap.

Sverre Simen Hov Bergen Næringsråd utfordret de unge og unormalt enige stortingskandidatene flere spørsmål om hvordan de vil følge opp ved å legge bedre til rette for de ideelle.

- Jeg tror det aller viktigste er forutsigbare rammevilkår, sa Lunde.

- Det må bli flere skjermede anbud for de ideelle. I dag har de ikke sjans mot de kommersielle i anbudsprosessene, sa Papas.

- Det må bli mulig for de ideelle å søke støtte om midler i Husbanken, Jonsterhaug.

- Vi trenger en miks av aktører, men vi er også for skjermede anbud, sa Ystebø.

- Forutsigbare og langsiktige avtaler er viktig. De ideelle må også få beholde sitt særpreg, sa Hillestad.

På slutten av møtet fikk Kristine Hatlevik Skår fra PIIB (Private ideelle i Bergen, et nettverk for de ideelle sykehjemmene) spørsmål om hun ble beroliget av svarende fra politikerne.

- Det er flott at alle ser på oss som langsiktige aktører, men det blir spennende å se hva som skjer i praksis, sa Skår.

”

- De ideelle har tradisjon for å ha stor innovasjonskraft, utvikling av sosial kompetanse og har stor tilgang på frivillige

Gry Espedal

Forsker Gry Espedal sammen med advokat Harald Alfsen, forstanderinnen og samfunnskontakt Astrid Aarhus Byrknes i Stiftelsen Diakonova Haraldsplass og Sverre Simen Hov i Bergen Næringsråd.

Her innsettes Astrid Aarhus Byrknes som ny forstanderinne.

Innsettelse Astrid

Høytidelig innsettelse av ny forstanderinne

En historisk lederrolle har fått et nytt kapittel. Astrid Aarhus Byrknes er innsatt av biskop Ragnhild Jebsen.

Tekst og foto: Klaus Holthe

– Dette er både en høytidsdag og en festdag, sa biskopen da hun ønsket velkommen til gudstjenesten der innsettelsen skjedde ved håndspålegging ved alterringen.

Der ble Astrid Aarhus Byrknes innsatt som ny forstanderinne ved Stiftelsen Diakonova Haraldsplass i Bergen.

Med det trer hun inn i en historisk og verdibasert lederrolle – som den eneste i sitt slag i hele Norden.

Historisk overlevering

Omkring 140 gjester var til stede i Søsterhjemmet og fikk se den symbolske seremonien, der avtroppende forstanderinne

Rollaug Waaler tok av seg forstanderinnerkorset og hengte det rundt halsen på Byrknes.

Korset har fulgt forstanderinnene på Haraldsplass siden Agnes Hvoslef, som hadde embetet fra 1931 til 1949, og markerer en seremoniell linje som binder generasjoner av kvinnelige ledere sammen.

Forstanderinnen har vært en sentral skikkelse i det diakonale arbeidet på

Haraldsplass siden 1920, da Regine Waage var den første som bar tittelen. Rollen er nært knyttet til søstersamfunnet og stiftelsens kristne og samfunnsbyggende arv – med ledelse, omsorg og tjeneste som kjerneverdier.

Byrknes har lang fartstid som samfunnsleder, med 12 år som ordfører i Lindås og to perioder som stortingsvara for KrF. De siste fem årene har hun vært samfunns- og myndighetskontakt i stiftelsen, og har særlig arbeidet med rammevilkår for ideelle aktører i helsetjenesten.

– Å tre inn i rollen som forstanderinne er et stort ansvar og en ære. Jeg står på skuldrene til sterke kvinner som har gått foran – med hjerte for tjeneste, verdibasert ledelse og omsorg.

Nå får jeg føre arven videre inn i en ny tid, der vi fortsatt skal sette mennesket først, sier Byrknes.

Etter gudstjenesten i Søsterhjemmet fortsatte feiringen i kantinen på Haraldsplass diakonale sykehus, med korsang av blant annet Radøy Damekor.

Mange ville hylle Astrid

Der fikk den nye forstanderinnen mange godord på veien.

– Jeg vil gratulerer alle med dagen. Det er en spesiell tittel, oppdrag og tjeneste. Samtidig er du også en spesiell person. Hvis noen kan fylle denne rollen så er det deg, sa administrerende direktør, Jørn-Henning Theis.

Han overrakte også blomster til avtroppende forstanderinne Rollaug Waaler og takket henne for innsatsen gjennom 16 år.

– Jeg synes det er flott at dere beholder forstanderinnerollen. Det er noe med å beholde gode, sterke, tradisjonelle symboler. Hos dere har den både dype historiske røtter og tydelige blick mot framtiden, sa varaordfører i Bergen, Thomas Flesland.

Omkring 140 gjester så den høytidelige seremonien.

– Dette er en festdag, men først og fremst Astrid sin dag. Hovedstyret var ikke bare glad, men også stolt over at du ville ta utfordringen. Du har aller forutsetninger for å lykkes. Som person kan du oppfattes som mild, men alle som kjenner deg vet at du er svært beslutningssterk, sa Erik Bøckmann, nestleder i hovedstyret i stiftelsen.

Innsettelsen hadde også en europeisk dimensjon, ved at presidenten fra selve morstiftelsen i tyske Kaiserwerth General Conference deltok.

– Din bakgrunn er kanskje ikke den vanligste for denne stillingen, men den er svært nyttig i rollen og i dagens samfunn, sa president Marion-Jaques Bergthold.

Varm avslutning

Da kvelden nærmet seg slutten bød forstanderinnen og flere fra stiftelsen på sang – en personlig og varm gest som ble satt pris på, før administrerende direktør, Jørn-Henning Theis, takket for en historisk kveld.

– Vi er veldig glade for at Astrid har sagt ja til å gå inn i denne tjenesten. Denne stillingen representerer både historie, og et symbol både for verdiene vi er basert på, men ikke minst innovasjon og nyskaping til beste for de som trenger det, sa Theis.

Marion-Jaques Bergthold og Astrid Aarhus Byrknes.

På Haraldsplass vil Rollaug Waaler bli husket blant annet for sin utømmelige energi gjennom 27 år.

Portrett Rollaug

Klar for nye oppgaver

Etter 27 år på Haraldsplass reflekterer Rollaug Waaler over hva tiden har gått til, og hvorfor det fortsatt er viktig med ideelle stiftelser.

Tekst og foto: Klaus Holthe

Kontoret er ryddet. Festtalene har ferdige. Marsipankaken er spist opp og sommerfreden har senket seg. Nå utfordres forstanderinnen gjennom 16 år til til å se tilbake på den diakonale karrieren.

- Det som har endret seg mest siden starten er at størrelsen på stiftelsen, både geografisk og hva den inneholder. Stiftelsen har også blitt mer opptatt av å være en aktør i samfunnet, enn å bare drive diakonalt arbeid, sier Waaler.

Viktige milepæler

Hun forteller at det hun kanskje er mest fornøyd med å ha fått til er nye diakoniskurs slik at mennesker også i dag kan bli «diakonisser». I løpet av disse 16 årene har det blitt åtte nye diakonisser. Hun er også fornøyd med diakonikonferansen som har blitt arrangert annethvert år.

- Det er viktig at flere aktører sammen holder diakoniens fane høyt. Våre oppgaver er ikke for oss selv, men for andre mennesker. Det er flott at yngre mennesker blir medlemmer og ser verdien av dette arbeidet, sier pensjonisten.

Hun trekker også fram sykehuset i Sierra Leone, som ble bygget med henne som prosjektleder. Hun følger fortsatt sykehuset tett og har jevnlig kontakt med nøkkelpersoner.

- Sierra Leone er et av verdens fattigste land. Sykehuset gjør at barn og mødre har større mulighet til å overleve. Arbeidet får oss til å se lengre enn vår egen navle, sier Waaler engasjert.

Hun har blitt kjent for sin store energi og evne til å gjennomføre prosjekter. Det fikk hun god bruk for da Stiftelsen Diakonova

og Haraldsplass Diakonale Stiftelse 1. januar 2024 fusjonerte til Stiftelsen Diakonova Haraldsplass.

- Vi brukte lang tid på å få til fusjonen. At vi klarte å gjennomføre den på en måte alle parter ble fornøyd med står igjen som viktig arbeid.

Utadvendt og utålmodig

Hun erkjenner at iveren etter å få ting gjort også har sine utfordringer.

- Jeg er utadvendt og sosial, men er nok ingen god diplomat. Jeg er målrettet og kan gå mange mil for å nå målet. Jeg er dessverre lett å lese. Som pokerspiller ville jeg ha tapt hver eneste gang, sier hun og ler.

67-åringen er opptatt av å forstå mennesker. Hva som ligger bak det ytre. Gjennom tiden som forstanderinne har hun også

kjent på hvordan den rollen har endret henne som person.

- Jeg har nok blitt mildere og rausere. Det har også bakgrunn i mine åtte år i Indonesia. Der jobbet jeg sammen med mange mennesker i forskjellige faser. Man er mer sort/hvitt når man er ung. Med årene har jeg nok fått større evne til å se mennesker uten så sterke forutinntatte holdninger, sier Waaler.

Tror på de ideelle

Hun er ikke i tvil om at de ideelle har viktige oppgaver foran seg i årene som kommer.

- Det offentlige velferdssamfunnet er veldig godt, men det er en annen drivkraft i de private ideelle som jeg mener er et pluss. Det er noe som er større enn oss selv. Man er idealister og ønsker å bidra med noe man selv mener er viktig. Det er mer enn en jobb, sier Waaler.

Hun mener også at det offentlige blir bedre av at det er flere aktører.

- Vi må heller ikke glemme verdigrunnlaget. Alle har sitt særpreg. Vi bygger på vår historie fra Kaiserwerth og kristne verdier. Vi

er opptatt av å ikke bare hjelpe, men å løfte opp mennesker. Vi skal gjøre det mulig for dem å skinne, sier hun.

Vil ikke gi råd

Nå skal andre føre arbeidet hun har vært så opptatt av videre. Noen spesielle råd har hun ikke lyst til å gi.

- Det skal jeg være forsiktig med. Det er flotte medarbeidere som i hver sine fagfelt er gode og profesjonelle. Jeg håper likevel verdiene fortsatt blir synlige og viktige framover. Vi må se ut og strekke ut en hånd både nasjonalt og globalt, sier Waaler.

Selv om hun nå er pensjonist, ser hun ikke for seg noen kjedelig tilværelse fremover.

- Det er jeg ikke bekymret for. Hele livet har jeg opplevd at jeg ser oppgaver. Jeg tror på en gud som leder, og er sikker på at han leder meg inn i oppgaver som er viktige og passer for meg, sier hun.

Til slutt vil hun gjerne få med at hun både er stolt og takknemlig for årene hun har fått lov til å få være forstanderinne, og i den rollen har fått være med å videreutvikle stiftelsen.

- Det jeg kommer til å savne er det kollegiale. Jeg elsker mennesker. Arbeidsoppgavene er en ting, men det er relasjonene som betyr noe, sier Rollaug Waaler.

”

- Det er jeg ikke bekymret for. Hele livet har jeg opplevd at jeg ser oppgaver. Jeg tror på en gud som leder, og er sikker på at han leder meg inn i oppgaver som er viktige.

Rollaug Waaler

Da Rollaug Waaler ble takket av ble hun feiret med blomster og gode ord fra blant andre Astrid Vilsvik i Diakonifelleskapet, Eric Bøckmann fra hovedstyret og administrerende direktør, Jørn-Henning Theis

Jul på Søster-hjemmet

- Vi fylte sykehusrommene med sang, lys og vakre dekorasjoner, forteller Rønnaug Hammer, Anna Hannsidal og Solveig Kongsvik som minnes julefeiringen på Søsterhjemmet gjennom 1950- og 1960-tallet.

Tekst: Klaus Holthe

Foto: Haraldsplass Diakonale Stiftelse, arkiv

Hele gjengen som startet lederutvikling høsten 2023, sammen med representanter fra stiftelsen.

Vi møter de tre blide og spreke damene på den ukentlige onsdags-samlingen med middagsbønn og vafler på Søsterhjemmet. Her er de innenfor de samme veggene der de utdannet seg til, og jobbet som, syke-søstre, for et langt liv siden.

Nå kan de lene seg tilbake og mimre om tiden som var. I dag er det historiene fra julen de deler med oss andre rundt bordet.

- Første juledag våknet alle pasientene opp til julesanger klokken 0600. Vi stilte oss opp og sang på alle rom sier Rønnaug.

At ikke alle var like godt utrustet som sangere spilte ingen rolle.

- Det var nok noen ufrivillige flerstemte toner, sier hun og smiler godt.

Før de kom så langt som til julesangene minnes de mange forberedelser opp mot jul.

- Vi laget frokostbrikker med lys til alle pasientene. Alle hadde også en liten kirke med lys i og et juletre på rommet. Allergier fantes visst ikke den gangen, sier Anna.

Både hun og Rønnaug bodde på Søsterhjemmet fra 1954. De forteller at alle søstrene fikk en kurv fra kjøkkenet med nøtter og frukt som de kunne kose seg med gjennom juletiden.

- Alle fikk hver sin pose. Jeg husker at vi knekket nøtter og spilte Filipine. Premien kunne for eksempel være en sjokoladeplate.

Både Rønnaug og Anna bodde på Søsterhjemmet. De forteller at man den gangen hadde 14 nattevakter på rad. De mener arbeidsuken på det lengste var på 48 timer, men at den etter hvert gikk ned i 40.

- Det var ikke tale om noe ekstra fri eller tillegg fordi det var høytid eller natt, men vi hadde det kjekt på arbeid sa Rønnaug.

Selv om arbeidsdagene var lange minnes hun en flott tid med mye fellesskap, spesielt i høytidene.

Dette er Filipine

- Filipine er et spill der man finner to hasselnøttkjerner i samme skall. Den som finner nøtten, spiser den ene kjernen og gir den andre til en venn for å starte spillet. Neste gang spillerne møtes, eller på et avtalt tidspunkt, gjelder det å si ordet «filipine» først til den andre. Den som sier ordet først, vinner og kan kreve en avtalt premie fra den andre.
- Forekomst av slike «tvillingnøtter» er sjeldne.
- Navnet kommer trolig fra det tyske ordet vielliebchen, som betyr «kjæreste», og har altså ingen tilknytning til landet Filippinene.

Sykepleierne laget i stand og serverte julefrokost.

- I hallen sto det et digert juletre. Der var det god akustikk, så sangen bar langt. Alle pasientene fikk også en liten julegave. Det kunne være vaskeklut og såpe eller barber-vann. Alt var fint innpakket, forteller Rønnaug.

De forteller at selv om det var høytidelig stemning, så var det også rom for able-gøyer.

- En gang hadde vi bundet sammen alle stolene da forstanderinnen kom inn. Hun tok det fint, for det var nok forventet at vi kom til å finne på noe, sier Anna.

Nedskrevne juletradisjoner!

boken 100 år i tjeneste for samfunnet – Historien om Haraldsplass Diakonale Stiftelse 1918-2018 kan vi lese om de mange juletradisjonene på Haraldsplass.

«På julaften ble det servert pinnekjøtt med brus og alkoholfritt juleøl til. Til dessert var det typisk riskrem og rød saus.

I utgangspunktet var det søstrene som hadde fast post på Haraldsplass som deltok, men også menighetssøstre og andre på post i nærheten og som hadde fri, kunne delta.

Minst syv sorter julekaker var laget i stand, og det sto framme frukt, kaker og kaffe.»

I et tilbakeblikk fra femti- og sekstitallet så minnes søstrene Astrid Sortland og Pernille Hitland julefeiringen på Søsterhjemmet

og på sykehuset. De forteller:

«Julen begynte en uke før julaften. Da ble en stue på hver avdeling frigjort til arbeidsrom for juledekorasjonene. Vi var ute og samlet grener, kongler og lyng og fra operasjonsstuen fikk vi gips.

Av dette ble det laget små dekorasjoner med lys til frokostbrettene. På hver stue skulle det stå en liten kirke med lys inni. Dels gjorde vi dette innimellom det vanlige arbeidet, dels var vi tilbake om kvelden og fortsatte.

Julaften startet med hornmusikk klokken 9 i hallen. Derfra bar tonene godt utover hele huset. Klokken 12 fikk pasientene grøt og klokken 16 begynte julefeiringen. I god tid ble pasientene så trillet ned i hallen. Der var pårørende og mange ansatte med familier. De pasientene som ikke kunne kjøres ned, ble plassert på avsatsene, slik at de kunne følge med. På avsatsen nede i hallen var det laget en stor dekorasjon som fremstilte juleevangeliet. Det var sang og musikk, opplesning og andakt.

De to blir varme i blikket når de beskriver festbordet på Søsterhjemmet. Alle lysene, bordpynten og festmaten. Alle som kunne komme, var til stede og selvsagt var alle søstrene i sine tjenestedrakter. Om kvelden var det samling i stuene. Der var ny servering med kaffe og julekaker og gang rundt juletreet, samt utdeling av julegaver. De minnes også det året Hansa tabbet seg.

Brusprodusenten hadde levert en kasse juleøl i stedet for det tradisjonelle værterølet.

På juledagsmorgen gikk nattsøstrene inn på stuene og tente lys i kirken litt før klokken 6. Da samlet alle søstrene seg i hallen og de som ikke var på post, stilte i morgenkåpe. Da skulle julesangene på nytt lyde inn til hver enkelt pasient. Frokostbrettene til pasientene juledagsmorgen var et syn. Stuene lå i mørke. Det var lys i kirken. Søstrene kom nå syngende inn med hvert sitt brett med lys på.»

Mye har forandret seg på sykehuset siden den gang, men julehøytiden er den samme og er like viktig i dag som den gang. I virksomhetene blir det pyntet til jul, og høytiden blir markert, og tradisjonene forandrer seg i takt med tiden!

Juletreffet på Søsterhjemmet har sterke tradisjoner og feires fortsatt i regi av Diakonifelleskapet Den er åpen for alle. På programmet står alltid festtale, mat og kaffe, før det er gang rundt juletreet. Tradisjonen tro så avsluttes julefesten med sangen "Den himmelske lovsang".

Juletreffet på Søsterhjemmet denne julen blir den 6. januar kl 18

Festspill på Siljuslått

Festspillene i Bergen besøkte Siljuslått sykehjem med tamilsk musikk, dans og en av verdens eldste matretter.

Tekst og foto: Klaus Holthe

Nichola Goutami Stephen danset for beboerne på Siljuslått sykehjem.

For tredje året på rad fikk Siljuslått sykehjem besøk av festspillene. Denne gangen fikk beboerne en smakebit av forestillingen «Asylmottaket», som forteller en historie om kulturell identitet, assimilering og fellesskap.

Arenaansvarlig Johanne Mjøs i Festspillene.

Asylmottaket er skapt av en gruppe kunstnere, dansere, musikere, kulturarbeidere og frivillige som har bakgrunn fra både tamilsk og norsk kultur og erfaringer fra det å leve midlertidig på mottak.

Lørdag underholdt de mer enn tusen mennesker på Torgalmenningen. Nå tok prosjektleder Godfrey Manoharan sammen med koreograf og danser Nichola Goutami Stephen festen videre til sykehjemmet.

– Festspillene skal være for alle, men det er ikke like lett for alle å komme seg til byen – så da tar vi festspillene til dem, sier Johanne Mjøs, arenaansvarlig for Festspillene.

Siljuslått sykehjem er et av omkring 20 sykehjem som får besøk i forbindelse med det årlige kulturarrangementet. Prosjektet

er finansiert av GC Rieber Fondene og har fått fellesbetegnelsen Omsorgskonserter.

– Beboerne har gledet seg masse. Vi er veldig heldige og fornøyde med at vi har fått til dette nå tre år på rad, sier frivillighetskoordinator Linda Rimstad.

For at arrangementet skal gli knirkefritt har hun fått med seg nærmere 10 av de omkring 30 frivillige på sykehjemmet.

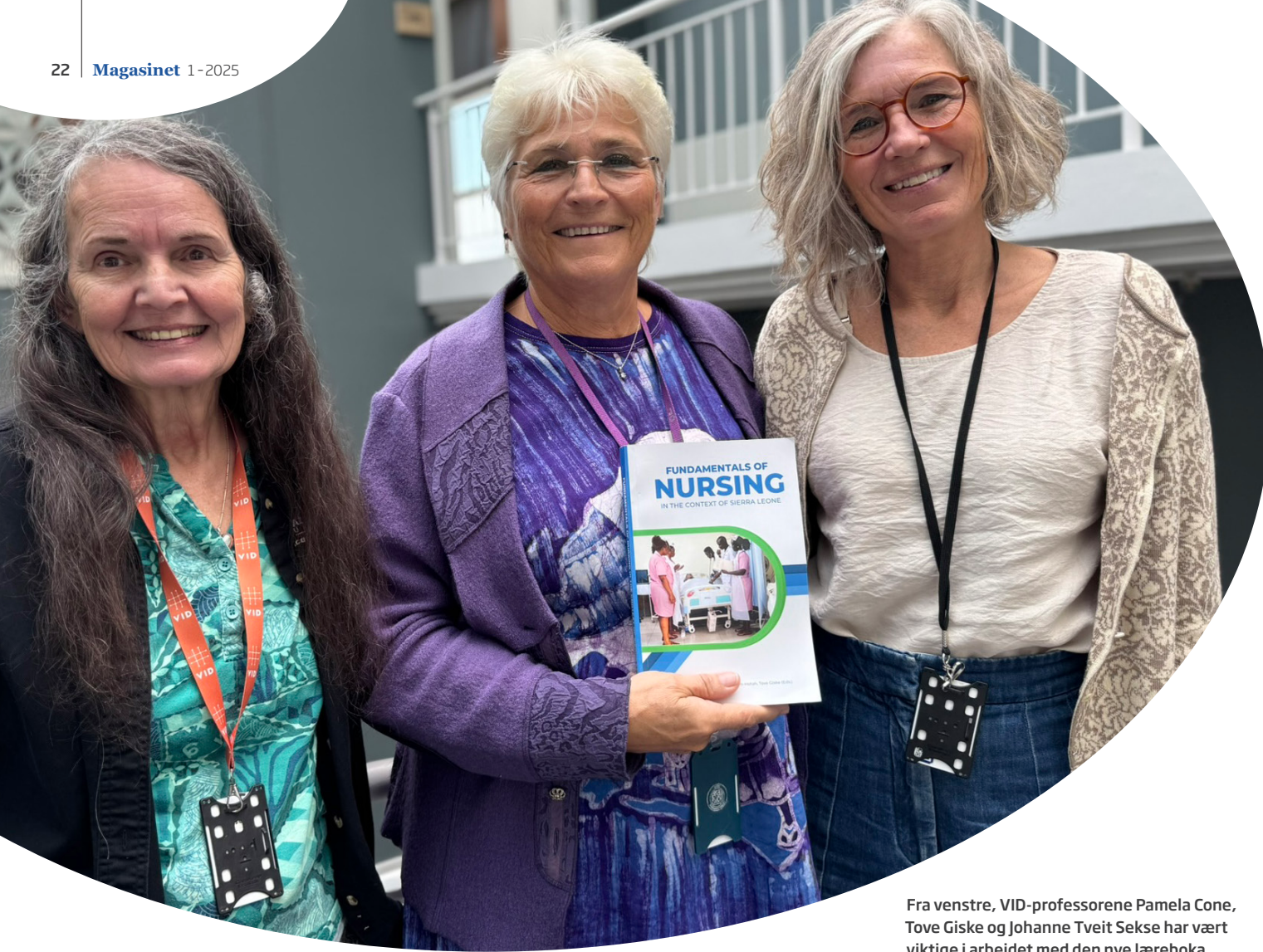
Etter flere opptredener med energisk dans sto det ekte tamilsk mat på menyen.

– Det heter Paruppu Dhal og er en av verdens eldste retter, sa prosjektleder Godfrey Manoharan.

Retten som besto blant annet linsecurry og ris ble laget og servert av mødrene til prosjektlederen og danseren.

Prosjektleder Godfrey, danser Nichola sammen med mødrene Florance og Merlyn

Fra venstre, VID-professorene Pamela Cone, Tove Giske og Johanne Tveit Sekse har vært viktige i arbeidet med den nye læreboka.

Sierra Leone

Et unikt samarbeid mellom VID Vitenskapelige høyskole og University of Sierra Leone har resultert i den første sykepleieboken skrevet i og for Sierra Leone. Boken skal løfte utdanningsnivået for kommende sykepleiere i et av verdens mest utfordrende helsesystemer.

Tekst og foto: Klaus Holthe

Banebrytende lærebok i sykepleie

- Skreddersydd for lokal kontekst

”

- Sierra Leone er blant verdens minst utviklede land, og mange sykepleiere jobber i årevis før de får utbetalt lønn

Tove Giske

Boken Fundamentals of Nursing in the Context of Sierra Leone er den første læreboken i sykepleie skrevet spesielt for Sierra Leone – og kanskje også den første i sitt slag i hele Afrika. I stedet for å bruke amerikanske og britiske lærebøker som ikke tar hensyn til den lokale virkeligheten, gir denne nye boken studentene kunnskap som er tilpasset landets helsesystem, språk, religion og kultur.

– Dette er et stort steg for sykepleierutdanningen i Sierra Leone. Vi håper boken vil bidra til både faglig utvikling og større evne til refleksjon hos studentene, sier professor Tove Giske ved VID, som har vært en av redaktørene for boken.

Et pionerprosjekt med bredt samarbeid

Samarbeidsavtalen mellom VID og University of Sierra Leone ble inngått i 2019, mens arbeidet med boken startet opp i 2022. I alt har åtte sykepleielærere fra Sierra Leone, to norske professorer og en pensjonert amerikansk professor bidratt som forfattere. Redaktørgruppen består av professor Giske og to kollegaer ved universitetet i Freetown.

Prosjektet har involvert tett samarbeid med både lærere og bibliotekarer, blant annet for å styrke forståelsen av akademisk skriving med referanser i tekst og korrekt oppsatt referanser – noe som er nytt for mange i landet.

– Vi har gått gjennom hver eneste referanse

sammen, og jobbet aktivt med refleksjons-spørsmål og etikk. I Sierra Leone er det ikke vanlig å stille spørsmål til autoriteter som lærere og praksisveiledere, men vi har ønsket å stimulere til refleksjon og kritisk tenkning i undervisningen, forteller Giske, som selv har besøkt Sierra Leone en rekke ganger.

Trykket i Ghana – med støtte fra Norge

Boken ble lansert 1. mai ved Universitetet i Sierra Leone, der den norske ambassadøren fra ambassaden i Accra deltok. Førsteopplaget på 2000 eksemplarer er trykket i Ghana. Trykkingen av førsteopplaget er betalt av VID og Stiftelsen Diakonova Haraldsplass. Kostnadene med transport med båt til Sierra Leone er dekket av den norske konsulen i Sierra Leone. Målet er at boken skal tas i bruk ved de 15 ulike sykepleierut-

Professor Tove Giske har besøkt Sierra Leone en rekke ganger i forbindelse med arbeidet med boken.

Deltakerne samlet utenfor Lovisenberg Diakonale Sykehus.

danningene i landet fra studieåret som starter i oktober.

Stiftelsen Diakonova Haraldsplass har vært en viktig støttespiller i prosjektet, blant annet med økonomisk støtte til trykking.

Utfordringer og håp for framtiden

Sierra Leone er blant verdens minst utviklede land, og mange sykepleiere jobber i årevis før de får utbetalt lønn. Tilgangen på faglitteratur er minimal, og mange studenter har svake engelskkunnskaper. Derfor er boken skrevet i et lett tilgjengelig språk, med korte setninger og lokal terminologi.

– Dette er mer enn en lærebok. Det er et løft for hele utdanningen, og en mulighet for studenter til å kjenne igjen sin egen virkelighet i fagstoffet. Det er en stor glede å ha kommet i mål med prosjektet, sier Giske.

Ny start for lokal kunnskapsproduksjon

Professor Giske og kollegene planlegger allerede oppfølgerbøker – både bok nummer to og tre er under diskusjon. Målet er å bidra til at flere fagbøker blir skrevet av og for afrikanske fagmiljøer, og at utdannings-systemet i Sierra Leone får bedre verktøy for å møte befolkningens helseutfordringer.

– Det er et vakkert land, med sterke mennesker og stort potensial. Denne boken er bare starten, sier hun.

Sommeren på Domkirkehjemmet

Ung entusiasme og erfarne hender – slik ble det sommermagi på sykehjemmet.

Tekst og foto: Klaus Holthe

Sjur (15), Thea (17) og en pensjonert overlege – sammen med frivillige og ansatte – skapte lys og liv og bidro til at sommeren ble både aktiv og meningsfull for beboerne på Domkirkehjemmet.

Ungdom med hjerte for eldre

– Det er givende og koselig å være med de eldre. Og så tjener jeg penger i tillegg, sier Sjur Evensen med et smil.

Han rydder, serverer mat, leser høyt fra avisen og hjelper til med kryssord.

– Det med kryssord er litt spesielt. Jeg merker at vokabularet mitt er helt annerledes enn hos de eldre. De bruker helt andre ord, sier han og ler.

Sjur ble kjent med Domkirkehjemmet allerede i niende klasse, da han hadde arbeidsuke her. Nå jobber han som sommervikar, og dagene flyr.

– Det er mye å gjøre og passe på. Det er spesielt kjekt å få skryt fra beboerne – da blir jeg veldig glad.

Lærer mer enn på skolen

Sammen med Sjur møter vi Thea Irgens Nesse, som jobber tre uker som sommervikar på aktivitetssenteret.

– Det er veldig koselig å jobbe her. Arbeidsoppgavene er varierte, og de eldre har så mye livserfaring. Du lærer mer enn på skolen, sier hun.

Thea liker best å passe på at beboerne har noen å snakke med. Både hun og Sjur får mye ros fra kollegaene.

Sjur Evensen og Thea Irgens Nesse jobber på Domkirkehjemmet i sommer

Frivillighetskoordinator Anette Ravnøy (i midten) sammen med frivillige på Domkirkehjemmet i sommer.

– De er kjempeflinke og tar initiativ uten at vi må be dem. De eldre skryter også av hvor flinke de er, til tross for alderen, sier assistent Sabrina Vatnedalen.

Fra pensjonist til sommervikar

Ikke alle sommervikarene er i tenårene. Den eldste vi møter, er hele 74 år.

– Ja, jeg er nok den eldste vikaren her i sommer, sier overlege Jostein Buanes, som har jobbet som vikar på sykehjemmet siden han pensjonerte seg i 2018.

– Det er veldig hyggelig å være her – det er derfor jeg gidder, sier han lattermildt.

Buanes forteller at det gir mening å få bidra, og at miljøet på huset gjør det ekstra givende.

– Det føles som å komme til venner. Jeg opplever også en stor takknemlighet fra de ansatte for at jeg stiller.

Full fart i ferien

Tradisjonelt er sommeren en rolig tid på sykehjemmene. På Domkirkehjemmet er det tvert imot fullt program: mandag er det

utegym, tirsdag sommerfest, onsdag kos i hagen og torsdag isbar med allsang.

– Jeg er stolt over at vi klarer å ha full aktivitet hver dag gjennom sommeren, sier sykepleiefaglig leder Ole Petter Furuseth.

Når vi møter ham, har han akkurat vært på Clas Ohlson for å kjøpe inn vifter.

– Når vaktmesteren er på ferie, må man være kreativ, sier han med et smil.

Furuseth understreker at selv om juli kan virke stille utenfor, er det travelt inne på huset.

– Halvparten av lederne er på ferie, men vi har heldigvis flinke vikarer – mange med kjennskap til huset gjennom studier. Det er selvsagt en stor fordel.

Frivillige og blomster i skjønn forening

En viktig grunn til at aktiviteten opprettholdes, er god planlegging, forteller frivillighetskoordinator Anette Ravnøy.

– Vi som jobber med frivillighet og aktivite-

ter har fordelt ferien, slik at det alltid er noen på jobb.

Denne dagen er hun i gang med å pynte med friske blomster. Mester Grønn på Exhibition tok kontakt da de hadde overskudd – og Anette var raskt ute.

– Vi tok imot det vi klarte å bære!

Sammen med avdelingsleder Renate Selvik fyller hun en sykkel med roser og blomster. Begge skryter av de frivillige som stiller opp – også midt i fellesferien.

– Mange av de frivillige er på ferie, men de som er hjemme stiller gladelig opp, sier Ravnøy.

”
– Det er veldig koselig å jobbe her. Arbeidsoppgavene er varierte, og de eldre har så mye livserfaring

Thea Irgens Nesse

Første temasamling på Østlandet

En dag til ettertanke og fellesskap

Rammer og atmosfære kunne knapt vært bedre da 15 personer fra Vestlandet, Sørlandet, Østlandet og Trøndelag fant veien til Hagestua på Grefsenhjemmet i Oslo.

Temaet for dagen var det store og grunnleggende spørsmålet: «Hva er da et menneske?». Kaffe og kaker fra Grefsenhjemmet satte en lun ramme for samlingen, og praten gikk lett før ettermiddagens faglige innslag.

May Bente Stuart Matre, faglig leder ved Haraldsplass Samtalesenter, holdt et tankevekkende og lærerikt foredrag. Hun minnet oss om at vi mennesker er kropp, sjel og ånd – og at vi er skapt til fellesskap.

Hun siterte også Weideman: "Det tar tid å bli et helt menneske, - et liv omtrent."

Videre tok Matre opp at hvor avgjørende det er å knytte seg til andre mennesker. Foredraget åpnet opp for både spørsmål og refleksjoner i gruppen.

Blant deltakerne var også forstanderinnen Astrid Aarhus Byrknes, som orienterte fra stiftelsen. Hun fortalte om virksomhetene i stiftelsen og det flotte arbeidet som gjøres hver dag av de mange ansatte. «Kompetanse med hjertevarme» er vårt motto og visjon. Forstanderinnen tok også opp muligheten for å melde seg inn i Diakonifellesskapet.

skapet, og gav forsamlingen noen smakebiter fra aktivitetene og samlingen som holdes i Diakonifellesskapets regi. Samlingen på Grefsenhjemmet ble ledet på stødig vis av Arny Danielsen, som sitter i styret for Diakonifellesskapet

To timer gikk fort, men etterlot deltakerne både inspirerte og takknemlige. Stemningen bar preg av glede over å være sammen, og mange uttrykte forventning til en ny samling til våren.

- Det var inspirerende å møtes på tvers av landsdelene – vi kjenner virkelig at vi hører sammen i fellesskapet.» – deltaker ved samlingen.
Diakonifellesskapet takker Grefsenhjemmet for varme og gode rammer – og for at vi alltid får kjenne oss velkomne der.

Vellykket medlemshelg i Diakonifellesskapet

Fellesskap og inspirasjon

Medlemshelgen 25. og 26.oktober ble et godt og engasjerende møtepunkt for medlemmene i Diakonifellesskapet. Det var både hyggelig og meningsfullt å samles igjen – til fellesskap, samtaler og orientering om alt som skjer i virksomhetene våre.

Lørdagen bød på en inspirerende festtale med fokus på arbeidet i Sierra Leone og det sterke engasjementet fra professor Tove Giske fra VID vitenskapelige høgskole. Tove fortalte levende og viste bilder fra arbeidet med hele prosessen med å skrive en ny lærebok i sykepleie – et prosjekt som både utfordrer og motiverer. Programmet ellers rikholdig med god mat, mye latter og mange gode samtaler rundt bordene. Forstanderinnen Astrid delte av sine erfaringer som ny Forstanderinne, og orienterte fra stiftelsen.

Søndagen ble rundet av med høymesse ved Kristin L Hope som er prest og samtalepartner ved Haraldsplass Samtalesenter. Kristin er også institusjonsprest ved Siljuslåttens sykehjem og Domkirkehjemmet. Guds-tjenesten ble etterfulgt av det som uten overdrivelse må være landets fineste kaffe – med hvite duker, blomster og tente lys på bordene. Her delte Åse Madsen (tidligere Forstanderinne) rørende og morsomme historier fra Søsterhjemmet, til stor glede for alle.

Medlemshelgen ble en påminnelse om hva fellesskapet betyr – både for den enkelte og for arbeidet vi står i sammen. Vi reiste hjem med takknemlighet, inspirasjon og gleden over å se hverandre igjen. Nå ser vi allerede frem til neste møtepunkt, og det er plass til enda flere!

Kull 103 fra Menighetssøsterhjemmets sykepleierhøgskole

Feiret 50-årsjubileum

Denne fine gjengen av sykepleiere og menighetssøstre har holdt kontakten gjennom alle år, med jevnlige treff og et vennskap som har stått sterkt gjennom tiår.

Jubileumssamlingen fant sted på Grefsenhjemmet i Oslo, der det ble servert god mat i hyggelige omgivelser. Det er alltid fint å komme til Grefsenhjemmet, der er det husrom og hjerterom. Forstanderinnen ved Stiftelsen Diakonova Haraldsplass, Astrid Aarhus Byrknes var vertskap for dagen og bidro med orientering fra stiftelsen og diakonifellesskapet.

Dagen ble preget av fellesskap, mimring og gode minner fra studietiden og årene som har gått. Det ble en samling som tydelig bar preg av den sterke samholdsånden og de nære båndene som har fulgt kull 103 helt siden starten på Menighetssøsterhjemmet.

Etter markeringen på Grefsenhjemmet dro kullet videre for å feire jubileet, ikke bare en dag, men hele helgen til endes.

Søsterringen i Trøndelag

Samlet til varmt fellesskap i Trondheim

Det ble en dag fylt med livlig prat og godt fellesskap. Ingen samling uten mat og kaffe – på bordet sto påsmurte rundstykker, kringler og sjokolade. En presentasjonsrunde ga alle mulighet til å bli bedre kjent, og det hele ble ledet på en varm og stødig måte av Brit Karin Kvam, som også sitter i styret for Diakonifellesskapet.

Gjertrud Gåsvatn bidro med høstdikt – både selvskrevede tekster og dikt av blant annet Halldis Moren Vesaas. Diktene satte en

stemningsfull ramme rundt samlingen og skapte ettertanke og glede blant deltakerne.

Forstanderinnen Astrid Aarhus Byrknes hadde tatt turen nordover, og fortalte engasjert om Stiftelsen Diakonova Haraldsplass, virksomhetene i stiftelsen og arbeidet og aktivitetene i Diakonifellesskapet.

Informasjon fra Diakonifellesskapet

Julefest

Tid: Tirsdag 6. januar 2026, kl. 18:00

Sted: Søsterhjemmet, Haraldsplass helsecampus Bergen

Etter en travel førjulstid og julehøytid ønsker vi å starte vårse-mesteret og det nye året på en hyggelig måte – med julefest i januar!

Sett gjerne av kvelden allerede nå.

Åpen årsmøtefest

Tid: Fredag 18. april 2026, kl. 18:00

Sted: Søsterhjemmet, Haraldsplass helsecampus Bergen

Påmelding til årsmøtefest innen 6. april til forstanderinnen på e-post asby@diakonova.no eller mobil 91 30 06 88.

I 2026 ønsker Diakonifellesskapet å gjøre årsmøtehelgen ekstra inkluderende, og inviterer alle medlemmer og venner av fellesskapet til åpen fest.

Etter fusjonen med Diakonova har vi fått et felles ansvar for å inkludere alle tidligere sykepleiere. Å holde oversikt over kull og adresser er krevende, og av hensyn til personvern (GDPR) har styret derfor bestemt at festen blir åpen for alle – uten egne invitasjoner til jublantgrupper.

Er du jublant? Meld gjerne fra om dette ved påmelding. Det blir god mat, kake, program og god tid til prat og fellesskap.

VELKOMMEN!

Velkommen til kullsamlinger

Ønsker du å samle dine kullinger eller markere et jubileum? Forstanderinnen ønsker velkommen til holde disse samlingene på Søsterhjemmet i Bergen eller på Grefsenhjemmet i Oslo. Hun hjelper gjerne med lokale, matbestilling og informasjon om Stiftelsen.

Alle er varmt velkomne til fellesskap, feiring og glede!

Sammen om rekruttering

Vi ønsker å styrke fellesskapet med nye medlemmer. Del gjerne invitasjonen til årsmøtefesten – den kan være en flott anledning for nye å bli kjent med Diakonifellesskapet! **Husk:** Man trenger ikke være sykepleier for å bli medlem.

Astrids NON STOP julekjes

180 gr mykt smør

3 dl sukker

2 egg

5 dl hvetemel

1 ts bakepulver

1 ts salt

200 gr peanøtter

200 gr Nonstop sjokolade

SLIK GJØR DU:

Smør og sukker røres hvitt (bruk gjerne mixmaster).

Tilsett eggene og bland godt inn.

Bland til slutt resten av ingrediensene og rør godt.

På bakeplaten med bakepapir:

Lag små kuler av massen, trykk litt over kulen med en gaffel.

Stekes i oven på 200 grader til kjeksene er lys gyllen.

Advarsel:
Disse julekjesene
forsvinner non stop!

De er så gode at du nesten må gjemme dem for deg selv – og kanskje også for resten av familien. Peanøtter og Non Stop gir en uimotståelig kombinasjon av salt, søtt og sprøtt som kan få selv julenissen til å glemme ruta han skal videre til.

Vær ikke redd!

Tekst: Inge Høyland, Sykehusprest

Helt fra vi er barn og til vi blir gamle så er vi redde for noe.

Og når vi slutter å være redde for en ting, så dukker ofte noe nytt opp å være redd for.

Mange er urolige for fremtiden bl.a på grunn av krig, demokratier som vakler, klimaendringer og kunstig intelligens som både skremmer og fascinerer. Andre er mer urolige for de nære ting i livet -som å klare seg økonomisk eller bekymring for helse og sykdom mens noen er redde for å være alene eller for å bli forlatt.

Poenget er at alle er redde for noe - om det er stort eller lite.

Å være redd er en del av det å være menneske.

Det er så grunnleggende menneskelig å være redd at det første engler sier når de kommer på besøk til mennesker er: «Vær ikke redd!»

«Vær ikke redd!» sa engelen Gabriel til Maria da han fortalte henne at hun skulle bli mamma til Jesus - uten å ha vært sammen med en mann og uten å være gift.

«Vær ikke redd!» sa engelen til Josef da han fikk vite at Maria skulle bli mamma. Engelen fortalte at Maria ikke var utro for Gud selv var barnets far.

«Vær ikke redd!» sa engelen til gjeterne som passet sauene utenfor Betlehem. For de var selvsagt livredde for det sterke lyset og engelen som plutselig stod foran dem.

Jeg tror englene sier «Vær ikke redd!» på en måte som trøster oss og roer oss. Slik at vi får med oss den gode nyheten englene har til oss: Gud er kommet til oss og Gud er her fremdeles. Det skinner et lys i verdens mørke.

Og julenatt forteller oss at Gud både kjenner og forstår vår frykt og utrygghet.

Gud kom som et lite barn, et menneske slik som oss. Så Gud har kjent på egen kropp hva det vil si å være sårbar og redd.

Som voksen kjente Jesus på angsten for å være alene og for å bli forlatt mens han var i hagen kjent som Getsemane på skjærtorsdag. Han kjempet med den største frykten i menneskers liv, angsten for døden,

mens han fullførte den tunge veien fra vugge til grav for å sette menneskeheten fri. «Vær ikke redd!» er ord til oss når livet er på sitt mest sårbare.

Hos profeten Jesaja får Jesus tilnavnet Immanuel som betyr «Gud er med oss». Alt blir litt mindre skummelt når vi ikke er alene. Det er ikke sikkert at vi slutter å være redde, men det blir mindre skummelt. Gud gir et løfte i Jesaja 41 som vi kan støtte oss til: «Vær ikke redd: jeg er med deg».

Det er sant at det er mye å være redd for i livet. Men Gud har lovet å være nær når vi kjenner oss ensomme, alene og sårbare. «Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende» sier Jesus i Matteus 28. Jesus glemmer oss ikke - han er med oss i alt som skjer.

Julenatt gir oss en fred vi kan møte frykten med. Et håp kom til verden som kan trøste oss når vi er fortvilet.

Guds kjærlighet lot seg føde som et barn - en kjærlighet som er sterkere enn ondskap, likegyldighet og hat.

En kjærlighet som kaller oss sine barn.

I Betlehem ble et lys tent i mørket. Et lys som stråler av kjærlighet og nåde midt i krise og elendighet. I varmen fra lyset kan frykten tine.

For Jesus er ikke lenger et lite barn, men den store Gud som vet hva det vil si å være liten eller å kjenne seg liten på innsiden. Han gir oss håp om og troen på at det finnes en kjærlighet som holder gjennom liv og død.

Det første ordet som møter oss i julegudstjenesten er NÅDE og det siste ordet er FRED. Mellom nåde og fred ligger håpet - som ble født julenatt i Betlehem.

Dette er julegaven Gud gir oss. En gave som er langt mer kostelig enn gull, røkelse og myrra.

Sykehus/DPS

Omsorg

Barnevern

Samtalesenter

Høgskole/fagskole

Utleie og
overnatting

STIFTELSEN
Diakonova
Haraldsplass